

Sil Baştan

– nurcan-dogru · 22 Mart 2024

Maun masasında tüm gece oturmuş neyi, nasıl yapacağını düşünüyordu. Zira son zamanlar onun için pek bereketli geçmemiş, tüm işler ters dönmüş ve aksilikler yaşanmıştı.

Durup nefes almaya ihtiyacı vardı fakat nefes alacak vakti yoktu. Kolundaki altın işlemeli dedesinden kalma kol saatine baktı. Onlardan yadigar kalan bu şirketi büyütebilmek için canla başla çalışmıştı.

Gözleri daha fazla yorgunluğa katlanamıyordu fakat çalışmaya devam etmeli kendini soktuğu bu durumdan kurtarmalıydı. Ayağa yorgun ve bitkin bir halde kalktı. Kollarını masasına dayadı ve önündeki kağıdı büyük bir titizlikle düzeltti. Masa tam ve muntazam görünüyordu. Bir de hayatı düzene girebilseydi her şey tam olacaktı. Sandalyesini itekledi ve arkasını döndü. Gün henüz yeni ışımaya başlıyordu. Güneş tatlı tatlı yüzünü gösteriyordu. Gün ışığı yüzünü okşar gibiydi. Adeta merhametli eller ona doğru uzanıyordu. Şöyle bir baktı ve hemen yerinden ayrılp kahve makinasının başına geçti. Solgun yüzü, ümitsiz bakışları taşan kahveyi göremiyordu. Makinenin alarm sesi dahi dikkatini çekmemişti. Balıkları yem alabilmek için onu görünce su yüzeyine çıkmıştı fakat onları göremiyordu. Umut sadece duruyordu. Sadece duruyordu. Zaman bugünlerde onun için işlemiyordu.

Kapının açılması ile kendine geldi. Asistanı yanına gelmiş, kahve makinasını kapamış ve ortalığı temizledi. Umut ona boş ve anlamsız gözlerle bakmaya devam etti. Sahi kaç yıldır birlikte çalışıyorlardı. Onu buradan nasıl gönderecekti. Aile gibi gördüğü bunca çalışanı nasıl işinden edecekti. Onlarla birlikte kaç kişi aç kalacaktı, yokluk sıkıntısı çekecekti. Yerinden kıınıldadı ve masasının başına geçti. Artık düşünemiyordu. Koltuğunu çevirdi camdan dışarıya baktı. Elli katlı binanın verdiği en güzel, en görkemli katında yer alıyordu. Şehir gözlerinin önünde büyüdü. Yeni günle birlikte şehir canlanıyordu. Kuşlar cıvı cıvı gökyüzünde birbirinden farklı, birbirinden renkli şekiller çiziyorlardı. Beyaz şeffaf bulutlar şekiller çizerek ilerliyordu. Çocukluğu geldi aklına. Uçurtmasının ipini gökyüzüne saldı günler. Neşeli, mutlu olduğu anlar. Bir uçurtma belirdi gözünün önüne. Parlıyor, gülümsüyordu adeta. Gökyüzünde

süzüm süzüm süzülmekten mutluydu. Mavi gökyüzü onunla daha bir aydınlanıyor, kara bulutlar onun yanından uzaklaşıyorlardı. Yanındaki kardeşi Cemal 'hadi' diyordu, 'hadi banada ver' ama o uçurtmasını veremiyordu çünkü verdiğinde kayıp düşeceğinden korkuyordu. Fakat korkulan olmamıştı Cemal büyük bir ustalıkl almıştı uçurtmayı eline ve uçurtmanın ipini biraz daha saldı gökyüzüne. Uçurtma güneşe yaklaştıkça parıldısı arttı ve kuşlarla dile geldi adeta 'tellere takılmadım bak süzülüyorum göklerde.'

Umut kapının çalınışıyla kendine geldi. Gelen asistanını dinler gibi yaptı fakat tek kelimesini anlamadı. Tüm çare yıllardır gözünün önündeydi aslında sadece cesaret edemiyordu. Bir gökyüzüne bir asistanına baktı ve şık, zengin ceketini üzerine geçirip, aynada kendine şöyle bir bakıp çıktı ofisinden. Asistanı arkasından ona yetişmeye çalışıyordu. Bugün önemli bir gündü. Toplantıyı kaçırmaması gerekiyordu. Umut elini hoşçakal der gibi salladı ve asistanının gözünün içine baka baka oradan uzaklaştı.

Bir müddet sokaklarda yalnız başına dolaştı. Doğaya baktı, hayvanları sevdi. Bir uçurtma alıp gökyüzüne saldı. Nefes alıyordu. Yıllardır ilk kez nefes alıyordu. Evrenin şefkatli dokunuşu yüzünü güldürüyordu. Sonunda bir banka oturdu. Yanında ki hoş bayanın farkında değildi. Denizi izledi. Elini hemen yanındaki poşete uzattı ve içinden bir kraket çıkarıp açtı. Keyiflice yedi. Bayan elini uzattı bir tane alabilmek için ama o vermek istemedi ama sonra ona uzattı ve birlikte yemenin keyfine vardı. Sonunda cep telefonunu çıkartıp Cemal'i aradı.

Cemal gelen aramaya şaşkındı. Kaç yıl olmuştu sahi abisini görmeyeli, konuşmayalı. Mutsuzluğunun sebebi oydu. Fakirliğinde. Telefonu açmak istemedi ama dayanamadı. Abisi onu öylece hiç aramazdı. Meraklandı, yufka yüreği bi çare telefona bakmasını istedi ve yüreğinin sesini dinledi.

- Uçurtmamız Cemal, uçurtmamız gökyüzünde salınıyor ve parlıyor.
- Ne diyorsun abi sen, iyi misin? Allah'ın aşkına yıllar sonra beni uçurtma demek için mi aradın?
- Gökyüzüne bak Cemal.
- Bakıyorum, bir şey yok.
- Bir daha bak Cemal
- Eeee, bir şey yok.
- Sahi sen benim göremediğimi hiç bir zaman göremedin be Cemal. Sen en iyisi yanıma çık gel.
- Sen neden gelmiyorsun abi. Beni kovduğun günü henüz unutmadım.
- Hadi be oğlum, çık gel diyorum sana işte. Çık gel.

Umut başka bir şey demeden kapadı telefonu. Yanındaki bayan ona gülümsüyordu. O an fark etti kıvrır, kıvrır saçlarının güneşte parıldayışını ve tatlı gülümsemesi ardındaki parlaklığı. "Açsanız krakerlerden daha verebilirim hanımefendicim", "hiç sorun değil zira onlar benim, size afiyet olsun." ile başlayan sohbet çok tatlı ve güzeldi. Umut en son böyle ne zamandır sohbet etmediğinin farkına vardı. Sahi kendini unutalı ne kadar çok zaman olmuştu.

Saatine baktı, kadranı gidmesi gerektiğini söylüyordu. Giderken kadının telefonunu almayı ihmal etmedi. Onunla bir müddet daha yürüdü ve sonra taksiye binip gözden kayboldu. Kadın ardından gülümseyerek el salladı. Umut şirkete şen çocuklar gibi girdi. Ofisinde kardeşi onu bekliyordu. Umut onu candan, yürekten selemladı ve tokalaştı. Kardeşi şaşkındı. Onunla uzun uzun sohbet ettikten sonra

sadede geldi. Şirketi birlikte kurtarmayı teklif etti. Cemal'in fikirleri küçüksenmeyecek derecedeydi. Cemal sevindi, teklifi kabul etti ve sözleşmeler imzalandı.

Umut şirketi olağan gücüne kavuşturduktan sonra kendi yaşamına döndü. Olması gereken yere yanında bir de kadını vardı bu defa. Huzurlu, mutlu ve neşeliydi.